

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/87/2017
Identifikačné číslo spisu: 2214208597
Dátum vydania rozhodnutia: 14.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2214208597.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 35724803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 36613843, proti žalovanej N. K., bývajúcej v N., prechodne v H., o zaplatenie 2 160,90 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9 C 424/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. júna 2016 sp. zn. 24 Co 692/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. apríla 2015 č.k. 9 C 424/2014-61 zamietol žalobu; rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovaná uzavreli 10. októbra 2005 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 50 000 Sk, s tým, že ho spolu s príslušenstvom bude splácať v mesačných splátkach po 1 309 Sk vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej splátky dohodli na 10. november 2005 a konečnú splatnosť úveru na 10. október 2010. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. septembra 2011 postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s. predmetnú pohľadávku (žalovanou nesplatenú sumu časť úveru) na žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok sa vyvodzuje zo spotrebiteľskej zmluvy, preto na daný spor aplikoval § 52 ods. 1 až 3 a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení v čase uzavretia zmluvy. S prihliadnutím na § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, lebo pred jej podaním došlo k premlčaniu žalobcom uplatneného práva. Všeobecná trojročná premlčacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka) uplynula najneskôr 11. októbra 2013, žaloba bola ale podaná (až) 28. apríla 2014, teda po uplynutí tejto premlčacej doby.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 15. júna 2016 sp. zn. 24 Co 692/2015 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny [§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)]. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie rozhodoval v danom prípade za účinnosti § 5b zákona č. 205/2007 Z.z. a bol povinný prihliadať aj bez návrhu na premlčanie práva. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu bola súdom prvej inštancie správne aplikovaná právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia než právna úprava v Obchodnom zákonníku. I keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť (zároveň) zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách má z hľadiska aplikovateľnosti prednosť Občiansky zákonník; normy obchodného práva sú pri spotrebiteľských zmluvách aplikovateľné vtedy, ak neodporujú úprave majúcej prednosť. V danom prípade žalobca uplatnil nárok na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ (žalovaná), preto právo veriteľa na peňažné plnenie podlieha premlčaniu v trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd v súvislosti s tým poukázal na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadrený v uznesení sp. zn. 5 MCdo 20/2009, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 402/2013 „odobril“ Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 4/2012, odvolací súd uviedol, že najvyšší súd tu nevyslovil právny názor, podľa ktorého na premlčanie práv zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava obsiahnutá v § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach odlišne rieši otázku, či sa premlčanie práva zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že najvyšší súd „okrem rozhodnutí sp. zn. 2 MCdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011 a sp. zn. 6 MCdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013 potvrdil správnosť aplikácie ustanovení OBZ na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere vo svojom rozhodnutí zo dňa 24.03.2015 sp. zn. 7 MCdo 9/2014, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou pre nesprávne právne posúdenie, kedy tieto súdy nesprávne aplikovali Občiansky zákonník na predmetný zmluvný vzťah“. Podľa presvedčenia žalobcu sa teda predmetná otázka mala v danom prípade riešiť podľa Obchodného zákonníka. Súdy ustálili, že úver bol splatný 10. októbra 2010. Podľa názoru dovolateľa v danom prípade premlčacia doba začala plynúť 11. októbra 2010 (a pri správnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka týkajúcich sa premlčania) uplynula až 11. októbra 2014. Žalobou, ktorá bola podaná 28. apríla 2014, nebolo preto uplatnené premlčané právo (a to ani v časti). Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. O tom, či je daná prípustnosť dovolania, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí

(konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

8. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky.

9.1. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

9.2. Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil dovolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne.

9.3. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

9.4. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je daný zámerom prispieť k prekonaniu „existujúcej“ rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu.

9.5. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

10. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli); v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd (na druhej strane) pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3 Cdo 6/2017).

11. Žalobca v dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení v otázke, či sa premlčanie práva zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka. Podľa jeho názoru je nesprávny názor súdov, podľa ktorého sa tento vzťah má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka o premlčaní; za správny považuje názor, že na predmetný vzťah sa majú aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní, pretože obsahujú komplexnú úpravu premlčania. Podľa názoru dovolacieho súdu žalobca takto v dovolaní nastolil právnu otázku spôsobom, ktorý zodpovedá § 421 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

12. V danom prípade dovolateľ ním tvrdenú rozdielnosť rozhodovania dovolacieho súdu o predmetnej otázke vyvodzoval z rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré na jednej strane spočívali na názore, že otázku premlčania práva z právneho vzťahu založeného zmluvou o úvere, účastníkom ktorej je spotrebiteľ, treba posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka (2 MCdo 3/2011, 6 MCdo 4/2012 a 7 MCdo 9/2014), a na druhej strane na názore, že túto otázku treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní (3 MCdo 14/2014 a 4 MCdo 17/2014).

12.1. V rozhodnutí z 28. apríla 2011 sp. zn. 2 MCdo 3/2011 dospel najvyšší súd k záveru, že záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka.

12.2. Najvyšší súd v rozhodnutí z 27. marca 2013 sp. zn. 6 MCdo 4/2012 uviedol, že zmluva o úvere upravená ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že sa tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. V takomto prípade použitie ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, keďže všeobecná právna úprava premlčania je obsiahnutá v obchodnom práve.

12.3. Obdobne rozhodnutie najvyššieho súdu z 21. marca 2015 sp. zn. 7 MCdo 9/2014 spočíva na právnom názore, podľa ktorého ak hlavným záväzkovým vzťahom je zmluva o úvere, aj na otázku premlčania bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

12.4. Na rozdiel od toho najvyšší súd vo svojom rozhodnutí z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014 a tiež v rozhodnutí z 26. novembra 2015 sp. zn. 4 MCdo 17/2014 uviedol, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod (poznámka: premlčanie), ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

13. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. c/ a vyššie konkretizovanú nejednotnosť rozhodovania dovolacích senátov dospel vec preskúmavajúci senát najvyššieho súdu k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je v danom prípade procesne prípustný v zmysle uvedeného ustanovenia CSP. Následne tento senát skúmal, či je dovolanie žalobcu aj dôvodné.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Podľa právneho názoru vec preskúmavajúceho senátu najvyššieho súdu spočíva dovolaním napadnutý rozsudok na správnom právnom posúdení veci. K dôvodom vedúcim k tomuto názoru dovolací súd uvádza nasledovné:

17. Najvyšší súd - ešte v čase predchádzajúcom vydaniu všetkých rozhodnutí, na ktoré poukazuje dovolateľ - riešil otázku vzťahu právnej úpravy premlčania podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka v prípade (dodávateľom) uplatneného nároku na plnenie (proti spotrebiteľovi) z právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. V rozhodnutí z 25. januára 2011 sp. zn. 5 MCdo 20/2009, ktoré

bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 36/2013, najvyšší súd zaujal právny záver, že obsahom zmluvy, ktorá spĺňala všetky znaky typovej zmluvy, nesmie byť zmluvné ustanovenie, v zmysle ktorého sa na premlčanie uplatní Obchodný zákonník. Toto ustanovenie spôsobuje totiž nepriaznivejšie postavenie spotrebiteľa, lebo Občiansky zákonník upravuje kratšiu (trojročnú) premlčaciu dobu, s uplatnením Obchodného zákonníka je ale spojená dlhšia (štvorročná) premlčacia doba.

18. V rozsudku z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014 najvyšší súd poukázal na § 261 ods. 3 písm. d/, § 387 ods. 1, § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ďalej § 52 ods. 2, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka a napokon § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Konštatoval, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tento rozsudok najvyššieho súdu napadol EOS KSI Slovensko s.r.o. sťažnosťou, ktorú ústavný súd odmietol uznesením z 12. apríla 2016 sp. zn. III. ÚS 194/2016 ako zjavne neopodstatnenú.

19. Obsahovo identické právne závery, ktoré zaujal najvyšší súd v rozsudku uvedenom v bode 18., zaujal najvyšší súd aj v iných skutkovo a právne obdobných veciach (viď rozsudky z 28. mája 2015 sp. zn. 8 MCdo 13/2014 a z 26. novembra 2015 sp. zn. 4 MCdo 17/2014).

20. V preskúvanom prípade nemá dovolací súd dôvod spochybňovať názor žalobcu, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka. Zároveň je však potrebné mať na zreteli, že úverová zmluva vykazuje aj znaky spotrebiteľskej zmluvy. Povaha tejto právnej veci ako spotrebiteľskej sa nemohla zmeniť v dôsledku postúpenia pohľadávky. Súdna prax považuje obdobné právne vzťahy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typické občianskoprávne (spotrebiteľské) vzťahy. Účastníkmi týchto vzťahov sú obchodník (poskytujúci úver v rámci svojho predmetu činnosti) a spotrebiteľ (ktorý prijíma úver na svoju osobnú spotrebu); ide tu teda o typické občianskoprávne vzťahy. Vzhľadom na to je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola (aj z hľadiska premlčania, dĺžky premlčacej doby a jej plynutia) aplikovaná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, a nie v Obchodnom zákonníku. Správnosť aplikácie občianskoprávnej premlčacej doby - dokonca aj v absolútnych obchodoch majúciach zároveň spotrebiteľský charakter - z ústavnoprávneho hľadiska nespochybnil ani ústavný súd (viď napríklad uznesenie ústavného súdu z 19. júna 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013).

21. To, že úverovú zmluvu treba v danom prípade považovať za zmluvu spotrebiteľskú, vyplýva aj z obsahu smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986, ktorá klienta úverového vzťahu, ktorému je úver poskytovaný, sama definuje označením „spotrebiteľ“.

21.1. Problematika spotrebiteľského práva je natoľko obsierna, že je predmetom úpravy nielen jedného právneho predpisu, ale celého komplexu vzájomne súvisiacich právnych predpisov. V rozhodnom čase - v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (10. októbra 2005) zmluva o úvere ako taká nebola síce v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaradená do katalógu tam zadaných spotrebiteľských zmlúv, už od 25. novembra 2004 bolo však účinné ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

21.2. Je preto nepochybné, že v rozhodnom čase za spotrebiteľskú zmluvu bolo možné považovať aj so spotrebiteľom uzatvorenú zmluvu podľa Obchodného zákonníka; na takúto zmluvu bolo potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva chrániace spotrebiteľa. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu teda napadnutý rozsudok spočíva na správnom právnom posúdení otázky aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka na premlčanie žalobcom uplatneného práva.

22. Trojčlenný dovolací senát najvyššieho súdu, ktorý posudzuje opodstatnenosť žalobcovho dovolania, svojimi právnymi náhľadmi vyjadrenými v tomto rozsudku „nevolí zmenu“ (stotožňuje sa s podstatou, zmyslom a závermi judikátu R 36/2013), preto vec nepostupuje veľkému senátu. Vychádza pri tom z právnych záverov vyjadrených v judikáte R 17/2017, v zmysle ktorého ustanovenie § 48 CSP dopadá (len) na prípady, v ktorých trojčlenný senát najvyššieho súdu dospeje k záveru, že je dôvod na odklon od rozhodnutia uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, alebo na zmenu právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí trojčlenného senátu najvyššieho súdu, alebo na odklon od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu; pokiaľ trojčlenný senát dospeje k záveru, že tieto dôvody (na zmenu, resp. odklonenie sa od judikátu) nie sú dané, vec nepostúpi veľkému senátu najvyššieho súdu.

23. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd preto jeho nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

24. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.